

„I Bispegaarden —?“

„Ja, Biskop Abel er min Onkel. Vi har flere Gange talt om Dem. Jeg har fortalt ham om, at De ofte kom paa Hospitalet og i hvilken Anledning. Det interesserede Onkel meget. — Har De aldrig besøgt min Onkel? Det skulde De gøre. Jeg tror, De vil komme til at indrømme, at ham rammer Deres Præstefordømmelse i hvert Tilfælde ikke. — Men der har vi Vognen. Saa hører vi forhaabentlig fra Dem,“ sagde hun med et Haandtryk, hvorpaa hun med en egen sikker og fri Bevægelse ligesom forretningsmæssigt steg op paa Trinet.

Mads Vestrup gik langsomt hjem gennem de maanelyse Gader. Han var i en underlig opreven Stemning og talte undertiden højt med sig selv, saa Folk vendte sig om og saae efter ham i den Tro, at det var en fuld Mand. Det var især den Bemærkning af Frk. Mohn, at han ved sit Forhold til „Femte Juni“ havde skadet Herrens Sag, der blev ved at suse ham for Ørene. Han forstod ikke den Tale. Guds Ord var dog Guds Ord, om det saa blev præket i Helvede! At Vorherre endnu ikke havde velsignet hans Arbejde her i Stenørkenen — ja, det var kun altfor sandt! Men der var noget sært ved, at Frøken Mohn og Pastor Gaardbo havde søgt ham akkurat paa den samme Dag og i samme Ærinde. Det maatte jo næsten være en Aftale, og det var vist bedst at tage sig i Vare.

Da han kom hjem, laa der en Stævning til ham fra Forligskommissionen i Anledning af Elysium-Værtens Sagsanlæg. Hans Modpart havde forlangt en Skadeser-